

129 til 206 Dommere og Politimestre. Kommissionen selv har vaandet sig ved dette, og et Mindretal har foreslaaet, at man i Stedet for de 103 Dommere i 1ste Instans skulde tage 77. Mindretallet er med megen Umage kommen til det Tal 77, uagtet det derved har glemt en lille fynsk Jurisdiktion, nemlig Wedelsborg Birk. Fler-tallet, der har fundet den lille fynske Ju-risdiktion og taget den med, men for Resten har slaaget den i Stykker, har dog ikke villet gaa med til den stærke Be-grænsning. Og med Rette — forudsat at man fordeler Forretningerne saaledes, som det efter Kommissionens Udkast og Lovforslaget er foreslaaet. Men det er netop her, at jeg tror, at Forholdene ere lidt anderledes, end de have staaet for Kom-missionens Blik. Det er ganske rigtigt, at Befolkningen sætter Pris paa at faa den Embedsgerning, som den daglig eller jævnlig har Brug for, i Nærheden. Den har derfor hidtil maattet lægge særlig Vægt paa at have sin Dommer og Øvrighed i Nærheden, da disse to hidtil have været forenede. Men det, som man sætter Pris paa at have i en rimelig Nærhed, er egentlig slet ikke Retssagerne, og det vil saa meget mindre være Tilfældet i Fremtiden, naar der nu bliver indført den gode Regel, at Vidner ogsaa blive betalte i private Sager. Nej, det, som det mest kommer an paa at have i Nærheden, det er Skøde- og Pantevæsenet; det er først og fremmest derfor, at Befolkningen ønsker Embeds-kontoret i Nærheden. Dernæst er der Auktionssager, Fogedsager, Notarialforretninger, til Dels Skiftesager og Udmeldelser. Men hvis man nu foretager en anden Fordeling af disse Sager mellem Retten og Øvrigheden, end den Kom-missionen har foretaget, vil man kunne komme til et Resultat, hvorved man baade opfylder Befolkningens berettigede Ønsker og alligevel ikke kommer i den Nødvendighed at have et saa stort Antal Dommere. Jeg mener, at man saa vidt muligt skal lade de nævnte Forretninger blive ved den lokale Øvrighed. Kommissionen og Rege-ringsudkastet kalder den lokale Øvrighed for Politimesteren, men det er jo ganske vilkaarligt, for det første at give ham dette Navn og dernæst lade Politivæsenet være hans eneste eller hans Hovedforretning. Det langt naturligere synes mig at være det at lade den Embedsmand, der hidtil har haft en Sammenblanding af Doms-myndighed og Administrationsmyndighed, Herredsfoged, Byfoged eller Birkedommer, vedblive at være den forvaltende Embeds-

mand, Regeringens Embedsmand, og lægge til ham de Sager, der ere forvaltende Forretninger, og derimod ikke lade den, der skal være Dommer, saaledes som det er foreslaaet i § 16, tillige have en stor Del forskelligartede Forretninger, der i Virkeligheden ikke efter deres Natur nødvendigvis høre hen til Dommeren. Der er nu for det første Tinglæsningsvæsenet, eller Bestyrelsen af Skøde- og Pantebøgerne, som man retteligere kan kalde det. Det er i alt væsentligt en forvaltende Forretning og ikke en Dommerforretning. Der skal en Kontrol til al Ting og ogsaa her til; men det er i Virkeligheden vilkaarligt — ikke forkasteligt, men vilkaarligt, saaledes at man kan vælge, hvad man vil — at lade nogen Udførelse af denne Gerning være Genstand for retlig Paaanke. Hele det saakaldte Tinglæsningsvæsen kan uden nogen som helst Skade gaa over til Øvrigheden.

Jeg vil her tillige bemærke, at Tinglæsningsvæsenet er en aldeles forældet Institution. Vi kende jo alle, og Befolkningen kender det endnu bedre end Embedsmændene, hvor forældet det er, hvor vanskeligt det er for en Mand at faa et tinglæst Dokument udleveret til den Tid, da det var ham nyttigt, endog nødvendigt, hvor ofte der skal gaa en Tid, endog en lang Tid, før han kan faa det ekspederet. Den almindelige Befolkning kan ikke have Forstaaelsen af, at dette er nødvendigt. I Virkeligheden er det det, og det ligger i den forældede Institution, saadan som den er. Jeg skal ikke opholde Tiden med at paavise, hvorfor det er saa, men det maa ganske sikkert være en Opgave radikalt at omordne det, saaledes at Hovedondet ophæves. Der kan ikke være noget som helst til Hinder for at lade den, der indleverer et Dokument til Tinglæsning — eller fremtidig vil det jo kunne kaldes til Bogfæstelse, idet Oplæsning i Retten er en ganske forældet Skik — indlevere et Dobbelteksemplar, og det ene Eksemplar kan da i Stedet for at afskriyes og indføres i en Protokol, indhæftes i en Protokol. Det kan gøres fuldt betryggende og langt mere nyttig end det nu er, og hvis tillige den, der har affattet Dokumentet, har haft tilstrækkeligt Kendskab til Retsreglerne og har været forsynet med Pantebogsattest, vil han have kunnet affatte det saaledes, at der i 99 af 100 Tilfælde ikke vil være nogen Anmærkning derved at gøre. Altsaa, naar der indleveres et saadant Dobbelteksemplar efter forsvarligt Forarbejde, og Parterne i Dokumentet have frafaldet Retsanmærk-